

1900-09-07

AFSENDER

Olivia Holm-Møller

MODTAGER

Thora Constantin-Hansen

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Dansk

Dateringsbegrundelse:

Datering i brev

Afsendersted:

Ågård

Omtalte personer:

Valdemar Brücker

Arkivplacering:

Holstebro Kunstmuseum

DOKUMENTINDHOLD

Olivia Holm-Møller takker ja til en plads hos Thora Constantin-Hansens moster og beklager, at hun har været lang tid om at beslutte sig. Derudover fortæller hun om sin "tandpine".

TRANSSKRIFTION

Aagaard d. 7/9 1900

Kære Thora Constantin-Hansen!

Skønt jeg er taknemmelig og rørt over Tilbudet om Plads hos Deres Moster, har jeg dog tøvet saa længe, fordi jeg alligevel ikke kunde bestemme mig.

Aa De! jeg er vist forfærdelig urimelig, men jeg vil alligevel sige Dem, hvorfor jeg har tøvet. Jeg synes, at jeg saa alligevel ikke blev fri for alle Hensyn, naar jeg kom til et Sted, hvor nogle vidste det allermindste om mig - el. rettere, jeg synes, jeg var mest uafhængig, naar jeg kom et Sted, hvor ikke én vidste en smule om mig, og hvor jeg derfor kunde blive fri for at tale om noget til nogen. Se derfor var jeg bange for at komme til en Menneskekender, som jeg antager, Deres Moster er. Fornuftige Mennesker siger, jeg skal skynde mig at sige Tak, selv synes jeg det ogsaa i lysene Øjeblikke, og i et saadant siger jeg nu Tak til Tilbudet.

Der er et rigtigt passende Navn De gav Sygdommen, Tandpine er det, og den ene Tand efter den anden blir angrebne, altsaa skal den ene Tand efter den anden trækkes ud - med en lykkelig Haand skriver De. Men naar nu det er en aandelig Sygdom og "Tænderne", der skal bort, maaske er Troen paa Gud og paa Mennesker eller noget andet af det dybeste og mest værdifulde man har, er det da saa underligt, at det gør ondt - saa helt forfærdeligt ondt, og at Tanken om denne forestående "Tandudtrækning" lægger et saa knugende Tryk over mig bestandig, saa al min Vilie og Kraft gaar med til bare at bevare Skinnet af Glæde.

Men Tænderne maa jo ud, de har været angrebne

i flere Aar, og der er vel egentlig ikke stort tilbage af dem. Men er det ikke underligt at Sygdommen kulminerer her i Aagaard, dette forunderlig lyse, friske og sunde Sted, som jo slet ikke passer for Sygdom. Jeg tror næsten, Brycker kunne plumbere Tanden, men det holder jo alligevel ikke, saa hellere faa den ud naar engang jeg træffer en Specialist paa det Omraade, maaske en saadan findes i Kbh., jeg længes efter det, men jeg har endnu aldrig truffet en saadan. Naar det er overstaaet, blir det vist værd at leve. - De ser, jeg tror paa, at Pinen faar Ende! Kære Thora, De skal slet ikke tænke mere paa hvad jeg skriver, jeg trængte bare saadan til Luft og saa gik det ud over Dem, De er jo saa langt borte og vil forhaabentlig aldrig minde mig om, hvad jeg her skrev.

De skal ikke være bange for, at jeg ikke kan taale Aagaard det tror jeg, jeg kan. Aagaard vil altid staa for mig som det lyseste, jeg kender, vel ogsaa fordi jeg selv her har været særlig mørk. - Nu Tak for alt godt!

Deres heng. Olivia Holm Møller

dagene d. 7/9 1908.

Kære Thora Constantin-Hansen!

Skint is luknemodig og vist over tiltrædet om
Plads hos Deres Møde, har is dog været saa længe,
fordi is alligevel ikke kunde beslutte mig.
Ja det! is er vist forfærdelig usikkert, men jeg vil
alligevel sige Dem, hvorfor is har tøvet. Jeg syntes,
at is sandsynligvis ikke blev fri for alle Hensyn,
naar is kom til et Sted, hvor nogle vidste det
allemindste om mig - et eller, is syntes, is
var mest uafhængig, naar is kom et Sted, hvor
ikke en vidste en Smule om mig, og hvor is
derfor kunde bli fri for at tale om noget
til nogen. Is derfor var is bange for at komme
til en Menneskekreds, som jeg antog, Deres Møde
s. Fornuftige Mennesker siger, is skal skynde

nuig at sige Tak, selv synes i, det ogsaa i
lyse og blanke, og i et sandt sigt jeg, mit
Tak til Sittend.

Det er et rødt, porscelæns Kaffed. De gav Appelsommer,
Tændstikker og det, og den ene Tændstikker den
anden blev angribet, altsaa skal den ene Tænd-
stikker den anden brikkes ind i med en Lykkelig,
Hjælp skiv De. Men naar nu det er en
sædvanlig, Appelsommer og Tændstikker, det skal bort,
maaske et mere gæst Tændstikker og paa Appelsommer
eller noget andet af det dyreste og mest vordende
fulde man har, er det da saa underligt, at
det gik ondt - saa hell forførdelig, ondt, og at
Tændstikker den ene forsvandt, Tændstikker skiv,
legges et saa knugende Tryk om mig betændt,
saa at min Vilde og Kraft gik med til bare
at bære Himmel og Glæde.

Mijn Tante, maa je t'ud, de kas rook aangenaam
i fluit dat, og dat is wel egyptij ikke stoot

allerg af dem. Men er det ikke underligt
at Gydommens Kædetimen har i dagens, dette forment-
lige, friske og runde Hæd, overjo det ikke passer for
Gyden. Jy her næsten Bygges kunne jelsom
Træder, men det holdes jo, alligevel ikke, saa heller fra
den ud, naar endog jeg brøff en Specialist
paa det Omrade, maaske en saadan findes i Hk.,
is længe efter det, men is har enden aldrig brøff
en saadan. Naar det er overbevi, blis det nok
vok at det. - De sig, her paa, at Puen forbeholdt!
Hov Thov, De skal det ikke tænke mere paa,
hvad jeg skriv, jeg brøgle bare saadan til Luff
og saa gik det ud over Dem, De er jo saa langt
borte og vil formentlig aldrig minde mig om,
hvad is her skov.

De skal ikke være bange for, at jeg ikke kan lade slagen
det her is i min kasse. Slagen vil altid staa for mig som
det lysende, jeg kender, vil ~~igaa~~ fortælle sig selv og har været
sødt med. — Nu tak for alt godt!

Dear Aug. Olivia Holmes M.D.